

beni potrebi bi se morale vršiti le, kadar so neizogibno potrebne. Prosta mesta naj se od-
dajajo z razpisi, ki naj se mesečno objavljajo.
Na boljša mesta naj pridejo starejši tovariši
z večjimi socialnimi potrebami. Pri napredo-
vanjih v zadnji dobi je bilo storjenih mnogo
krivice starejšim tovarišem, ker so jih prehi-
teli mlajši. Rangna lista bo izzvala reformo.
S prakso o razreševanju šolskih upraviteljev
bo treba prenehati. Šolski nadzorniki naj se
ne postavljajo iz strankarskih vidikov, nego
izključno po strokovni kvalifikaciji. Za po-
ročne učitelje naj se odpravijo vse razlike,
ker zaslužijo za enako delo enake pravice. S
celibatom so tovarišice prikrajšane v držav-
ljanskih pravicah; zato naj se ukine. Z več-
jim uspehom nego s celibatom bi se odpo-
moglo brezposelnosti z upokojitvijo tovarišev
s 35 službenimi leti. Vse sile je zastavilo JUJ
za dosego ureditve kontraktualcev in zahteve
poznavanju za učitelje ženskih ročnih del. Za
izboljšanje našega materialnega položaja
vztrajamo še vedno na uredbi iz leta 1931/32.
Enako ostajajo naše zahteve po reformi di-
sciplinskega postopka in ureditve položaja
učiteljev, ki so odslužili kadroški rok.

Za uspešno delo v šoli zahtevamo popol-
no pedagoško svobodo in znižanje števila
učencev v razredu v smislu zakona o narod-
nih šolah. V izvedenskem delu naj vsak uči-
telj izbira svobodno polje udejstvovanja. V
vprašanju monopolizacije šolskih potrebščin
stojimo odklonilno uredbi in se izrekamo za
ukinitve ali vsaj omiljenje iste.

Nadalje je sekcijski tajnik poročal še o
posetih pri g. prosvetnem ministru, prosvet-
nem načelniku g. dr. L. Sušniku in banskem
šolskem nadzorniku g. prof. M. Jegliču, kate-
rim so predstavniki JUJ obrazložili težnje
šolstva in učiteljstva. Glede na stalni kontakt
med predstavniki JUJ in prosvetnimi instancami
so izgledali na izboljšanje naših želja in
zahtev ugodnejši kljub različnim vplivom, ki
skušajo zanesti nesoglasja v harmonijo. Iz-
črpano situacijsko poročilo je zaključil s po-
udarkom potrebe utrjevanja stanovske zave-
sti v smislu načel in smernic, sprejetih na
skupščinah v Novem Sadu, Sarajevu in
Skoplju.

Po viharjem aplavzu, ki ga je bil dele-
žen sekcijski tajnik tov. Šupančič za svoja
izvajanja, je poročal tov. Kocjančič o važ-
nosti Učiteljske tiskarne in njenem razvoju
ter apeliral na vpis novih zadržnikov, ker
se moramo zavedati, da je Učiteljska tiskar-
na hrbenica vsem našim ustanovam. Zato:
vsak učitelj zadržnik in odjemalec Učitelj-
ske tiskarne.

Tov. Ribičičeva je poročala o akciji za
zgradbo Doma učiteljic, ki naj postane idej-
no, gospodarsko in socialno središče naših
tovarišic.

Na predlog tov. Ranta iz Kranja je bila
soglasno sprejeta pozdravna in zahvalna brzo-
javka tov. Dimniku in izvršnemu odboru JUJ
v Beogradu.

Soglasno je bila sprejeta po tov. Doljaku
iz Logateca predlagana sledeča

Rezolucija:

Učiteljstvo sreskih učiteljskih društev
JUJ Kamnik, Kranj, Litija, Logatec, Radov-
ljica, Škofja Loka, Ljubljana mesto, Ljublja-
na vzhodni del in Ljubljana zah. del, zbrano
na skupnem zborovanju 5. februarja 1938. v
Ljubljani, iskreno odobrava dosledno izva-
janje čiste stanovske linije JUJ. Organizaci-
ja naj tudi v bodoče vztraja na smernicah
deklaracij iz l. 1926. in 1935. Pri delu za do-
sego osnovnih pogojev, potrebnih za neoviran
razvoj šolstva in napredka narodne kulture

pri nas in v vsej državi ter za ohranitev ne-
odvisnosti organizacije, obljublamo svojo po-
moč. Ti pogoji so:

1. Učiteljska stalnost v službi in na me-
stu, avtomatsko napredovanje in polna prav-
na sigurnost.
2. Izboljšanje materialnega položaja ak-
tivnemu in vpokojenemu državnemu urad-
ništvu.
3. Priznanje polne enakopravnosti poro-
čenim učiteljicam za isto delo.
4. Namestitev brezposelnih učiteljskih
abiturientov ter s tem v zvezi zasedba praz-
nih mest, znižanje števila otrok v razredih
in otvoritev novih razredov.
5. Popolna ureditev položaja šolskih
upraviteljev, učiteljev ženskih ročnih del in
kontraktualcev.
6. Zahtevamo ločitev šolske od politične
unrave.

V drugem delu zborovanja je tov. Fr.
Ostanek poročal o vprašanju: »Ali nam je
narodno-obrambno delo potrebno?«

Uvodoma je prikazal germanizacijo na-
ših krajev, ki sega že v osmo stoletje, za tem
pa naseljevanje bavarskih kolonistov, ki so
radi svoje premoči silili vedno bolj proti jugu
in začrtali našo narodnostno in jezikovno
mejo. Zanimivo je obravnaval naselitev Ko-
čevja z upornimi nemškimi kmeti, ki so za-
vzeli posebno stališče. Pomembnejše se je z
dobo Schulvereina in Südmarke širilo in pri-
dobivalo. Pri tem raznarodovalnem delu so
jima posebno dobrodošle elementarne in dru-
ge nesreče, potom katerih so prihajala naša
posestva v kočevski okolici v nemške roke.
Zato še danes čujemo hajlanje v krajih, kjer
bi tega nihče ne pričakoval. Tov. predavatelj
je s statističnimi podatki razgalil vse težnje
Nemcev, ki jim je bilo šolsko vprašanje naj-
važnejše orodje za potujčevanje našega na-
roda na Koroškem, Štajerskem, kakor v oko-
lici Kočevja, dočim so v Prekmurju domini-
rali Madžari.

Val potujčevanja je zajelja na pobudo
pokojnega župnika Ivana Vrhovnika ustanov-
ljena Družba sv. Cirila in Metoda; njeno re-
vijo je avstrijska cenzura oblast prepovedala.
Ogromna vsota 70 milijonov, ki jih je
družba žrtvovala do danes v svrhu povzdige
šolstva v obmejnih krajih, je najboljši dokaz
njene požrtvovalnosti.

Razmere po vojni se niso prav nič izpre-
menile. Izpremenjena je bila le taktika. Rene-
gastvo je cvetelo radi naših kompliciranih
upravnih postopkov. S citati številnih nem-
ških teorij je nadalje predložil željo Nemcev,
da še vedno upajo doseči svoj cilj — Jadran-
sko morje.

Spričo ogromnega raznarodovalnega apa-
rata, s katerim delujejo nasprotniki, smo s
svojimi tremi narodno-obrambnimi društvi
daleko prebikali, da bi odoleli takim napadom.
Zato bo treba to vprašanje reševati s pri-
vatno iniciativo, ker je država vezana z zu-
nanjepolitimi pogodbami. Načinov podpri-
ranja je več. Zlasti bo treba reševati posestna
vprašanja. Mi ne zasledujemo osvajalnih na-
menov, ampak hočemo le ohraniti jezik naših
dedov.

Tov. predavatelj je žel vso pozornost na-
vzočil in burno odobravanje za predavanje,
ki naj bi ga na predlog tov. Vodetove pono-
vil tudi v ostalih srezih in v Radiu Ljubljana.

Z ozirom na potrebo naše narodne
obrambe in na razmere, ki vladajo v sloven-
skem delu Koroške je zbor sprejel resolucijo,
ki jo je predlagal predsednik litijskega dru-
štva tov. Župančič:

»Da, da, to je strašno. Razumeš? Strraš-
no!«

»Da, ljuba žena, prav imaš«, ji pritrdim.

»To je zares strašno.«

In se držim resno, kakor da nimam v
glavi niti enega živca. Skratka, miren sem,
kakor se učitelj spodobi in se ne vznemirjam.

Potlej ji skušam pojasniti ta strrašni po-
ložaj.

»Poglej, Meta«, pravim. »Ti si res prava
noričica. In zdi se mi, da ti primanjkuje tudi
domovinske ljubezni. In vendar je vsa ta
stvar s selitvijo tako enostavna in tako tesno
povezana z mojim učiteljskim poklicem, da
bi morala biti prav za prav vesela, ti pa greš
in se cmeriš kakor neobgledeno dete...«

»Saj mi še ni tako hudo za farovško ku-
harico in za poštarico, ampak denar, denarrr!«
je zacepetala.

»Saj, denar«, sem ponovil in požrl debelo
slino.

Ne morem pomagati, če sem ves, kolikor
me je, v mislih nenehno pri svojih vzornikih.
Ne morem se otestiti besed, ki so mi jih blagi
profesorji še kandidatu za učiteljski stan po-
lagali na trepetajoče srce. Spomnil sem se tisti
trenutek na Komenskoga. In v zadregi sem se
zatekel k njemu.

»Vidiš, ljuba moja Meta«, sem povzel,
»ti se ježiš zaradi denarja in prav nič ne po-
misliš, kaj je dejal njega dni slavnega pedagoga
in vzornik vseh učiteljev, Jan Amos Komen-
sky...«

»No, kaj pa?« si je obrisala solze in se
radovedno zagledala v moje oči. Ah, zahva-
ljen bodi nebeški bog, sem si mislil. Vedel
sem, da jo bo radovednost premagala in da
bo prenehala z jokom, ki me je rezal v mo-
žgane. Ne morem pomagati, če sem takšen:
med tiste moške spadam, ki ne prenesejo
ženskih solza...«

»To je pa tako«, sem ji pričel razlagati v
eni sapi, ves zadovoljen, da se mi je poizkus
posrečil. »Veliki pedagog Jan Amos Komen-
sky, ta nedosegljivi vzornik učiteljskega sta-
nu...«

»Ah, fraze!« je zacepetala z nogami od
radovednosti, ki jo je očividno vedno huje
imela. »Povej že brže.«

1. Oblasti naj pri podeljevanju subvencij
upoštevajo predvsem potrebe obmejnih šol
in šol v narodno mešanih krajih tako, da bo-
do lahko v vsakem pogledu opravljale svoje
naloge v korist našega naroda.

2. Spoštujemo sedanjo državno mejo,
vendar pa ne moremo pozabiti na brate on-
kraj nje, ker ne more biti državna meja
hkrati tudi kulturna meja. Zahtevamo manj-
šinske pravice onkraj meje v isti meri, ka-
kor jih uživajo manjšine v naši državi.

Sledilo je predavanje predsednika Kluba
koroških Slovencev, državnega tožilca gospo-
da dr. Julija Felaherja, ki je bilo združeno s
prikazovanjem skioptičnih slik.

Uvodoma je temeljito očrtal vse faze za
časa rezmejitve in plebiscita. Pojasnil je na-
vzočil nemirov, ki so usodno vpli-
vali na potek in izid plebiscita ter nam odk-
rival stvari, ki jih do danes nismo slišali.
Odstavki iz knjige socialista Lagerja so naj-

boljši dokaz, da smo bili neupravičeno pri-
krajšani za našo zibelko. Nadvse zanimive so
bile primere utrakvističnih šol na Koroškem
in še posebej način vzgoje ter raznarodovanje
»Kulturträgerjev« onstran Karavank. Na pod-
lagi krasnih slik in posnetkov je popeljal na-
vzoče po svoji ožji domovini, prikazal vse
lepote koroške zemlje, a opisal tudi vse trplje-
nje, v katerem živi in vztraja narod od Zilje
do Gospe svete.

Ponovno viharno odobravanje, ki ga je
bil deležen gospod predavatelj za svoja tem-
peramentna in nadvse zanimiva izvajanja, je
bil resničen izraz sočutja vseh navzočih z brati
onkraj Karavank, njemu samemu pa naj bo
v uteho, da bo učiteljstvo storilo vse, da ure-
sniči vero v vstajenje kralja Matjaža.

Po topli in prisrčni zahvali, ki jo je izra-
zil tov. predsednik obema predavateljema za
nadvse uspešni predavanji, so navzoči zaklju-
čili svoj impozantni tabor z »Bože pravde«.

Nekaj misli k „perečemu vprašanju“

S člankom »Pereče vprašanje« v zadnji
številki »Učiteljskega tovariša« je načel od-
sek učitelje problem, o katerem se med nami
zelo mnogo govori, a se vse skrbno ogiblje,
napisati o tem kako besedo. To pomenja, da
je vprašanje prav tako aktualno kakor kočljivo.
Redkokdaj pride par ljudi iz naših vrst
skupaj, ne da bi pogovor nanesel na razmere
na šoli, kjer stopa v ospredje zlasti odnos
med učiteljstvom in upraviteljem. Pogovor
izzveni navadno v pritožbe o razmerah, ki
grene življenje ter povzročajo, da poteka de-
lo na šoli brez pravega veselja, da izginja sa-
mozvest in stremeljenje za spopolnjevanje in
nadaljnji študij. Očividno je tako razmerje
veliko težje prenašati na deželi, kot v mestu,
kjer se človek lahko umakne in si poišče pro-
tiutež za nevšečnosti na šoli v drugem delu
ali razvedrilu.

Kdor se je zanimal za te razmere — če-
tudi jih sam ni doživljal — ve, kako resnične
so besede v omenjenem članku: ko bi bilo
vsakemu na prosto dano, izraziti svoje mne-
nje in povedati svoje skušnje, bi šle pritožbe
od obeh strani v neskončnost.

V resnici ne bi bilo stvari v korist, ko bi
se razpravljali posamezni primeri, zato naj
mi bo dovoljeno, da povem le nekaj splošnih
misli k temu vprašanju, zlasti ker sem pri
stvari popolnoma neprizadeta, kajti nikdar
nisem imela posebnih konfliktov s kakim
upraviteljem.

Če človek posluša na eni strani pritožbe
prizadetega učitelja ali učiteljice, ima vtis, da
je krivda brezpogojno na upraviteljevi strani;
ko pa posluša upravitelja, moraš navadno
dobiti vtis: ta upravitelj je nezmotljiv! Člo-
vek ima vedno vtis, da je absolutna, brezpo-
gojna krivda zgolj na eni strani. Zato se v
posameznih primerih v resnici ni mogoče
spuščati v presojo, na čigavi strani je krivda,
ker bi tako razpravljanje tudi nikamor ne
privedlo.

Eno pa more ugotoviti vsak nepristran-
ski opazovalec: tisti, ki pri takih konfliktih
plača račun, ni nikdar upravitelj, dasi se ne
more trditi, da bi krivda na njega nikdar na
njegovi strani.

Zakaj je tako? To je utemeljeno v bistvu
splošne ureditve, po kateri je vsaka nadreje-
na oseba zaščiten v odnosu do podrejene.
Upravitelj je kot nadrejena oseba zaščiten od
oblasti, ki načeloma varuje prestiž predpo-

stavljenega. Tega se pa upravitelji tudi zave-
dajo in kjer ta zaveza, prevladuje drugo, za-
vednejše spoznanje, dajo to čutiti ostalemu uči-
teljstvu na šoli. To, važnejše spoznanje je pa
zaveza, da vsaka, tudi najmanjša oblast člo-
veku ne nalaga samo pravic, ampak predvsem
dolžnosti. Te dolžnosti v resnici niso v tem,
da pritiskaš navzdol in se plaziš navzgor, da
neprestano opozarjaš na paragrafe in groziš
z oblastjo. So še druge dolžnosti upravitelja,
ki niso zapisane v paragrafi in se dajo le
težko priučiti. To je predvsem čisto poseben
takt, s katerim upravitelj vodi in upravlja
svojo šolo in vpliva daleč izven sten šolskega
poslopja. To je duh, ki brez pritiska usmerja
vse delo na šoli, ki ureja medsebojne odnose
ostalega učiteljstva na šoli, ki nevidno ustvar-
ja prijetno atmosfero ter zna s svojo takt-
nostjo v kali zadušiti vse spore na šoli. S
kakšno hvaležnostjo in spoštovanjem se člo-
vek spominja takega upravitelja!

Saj menda ne bo nihče užaljen, če podvo-
mimo, da so vsi upravitelji takšni. Saj za to
tudi niso dani pogoji spričo dejstva, da od-
kar se naš stan zaveda svojega obstanka, se
nikdar ni zahtevala od upravitelja te vrste
kvalifikacija, marveč največkrat le strankar-
sko pravoverstvo. Drugo je bilo vseskozi bolj
ali manj postranska zadeva — pa ne samo za
upravitelje, ampak tudi za ostale učitelje. Prav
to dejstvo ustvarja v nas lastnosti, ki jih le
združil Cankar v eno besedo: blapi! Toda
Cankar ni izrazil s tem svoje zaničevanje do
nas, marveč je hotel pokazati le na razmere,
ki ustvarjajo hlapec.

Upravitelj, ki pride na tak način do svo-
jega mesta, se navadno zaveda svoje dvojne
zaslombe, in učitelj, ki se zaveda, da nima
nikjer nobene posebne zaščite, se gotovo ne
more znebiti občutka, da mu je izročen na
milost in nemilost. Zato bi moral biti upra-
vitelj, ki se zaveda svoje trdne pozicije, po-
sebnosti človeški in tovariški do ostalega uči-
teljstva na šoli, pa tudi drugače vseskozi vzo-
ren, tako da mu razen protekcije ne more
nihče ničesar očitati. Spričo večje moči, ki jo
ima, bi moral biti popustljiv tudi v primeru,
da je krivda na drugi strani, saj je mogoče s
takšno velikopoteznostjo navadno najlaže
ugnati nasprotnika.

Pa brez zamere, nisem hotela nikogar
žaliti. A. V.

Lojze Županc:

Na ogledih

Nikar ne mislite, da se norčujem, ko
sem se namenil pisati o ogledih, tej prastari
navadi, ki je zakoreninjena v našem revnem
in vernem ljudstvu. Nak! Saj zdaj je pred-
pust in takšen čas, ko so vse device po vsej
širni domovini sleherni dan pripravljene,
kdaj bodo zunaj v veži zakašljali ogledniki in
oškorjani priropotali v izbo ter pričeli raz-
govor o vremenu in živini, potlej pa le tistih
iz sebe: Tak, tako je, Polona, Ožegov Matevž,
tale tukajle, oglej si ga, če ni fant od fare, bi
rad vašo Manico vzel, če nimaš nič zoper...«

Takšne in podobne misli me objemajo,
zdaj, ko se počutim prostega kakor devica
in sem vržen v izbiro: ali — ali... Vem, čud-
no se tole sliši, ampak z menoj je že tako, da
nikoli ne povem do konca tistega, kar sem si
še pravkar pripravil na jezik. Zadnje čase se
mi to večkrat primeri — bil sem že pri zdrav-
niku, pa me je potolžil, naj bom pomirjen,
češ da je to neke vrste epidemična bolezen,
ki bo sčasoma sama od sebe prešla.

Verjamem mu, doktorju! Do tridesetega
leta je študiral medicino, pet let je bil v praksi
v bolnišnici, kjer so po dva, trije bolniki le-
žali na eni postelji, ni mu torej zmanjkovalo
človeškega mesa za prakso; in potlej je štiri
leta čakal na službo — ni vrag, da bi ne bil
zadosti preizkušen zdravnik!

Tisti ali — ali... je prav za prav moja
selitev. Spet sem začel zlagati knjige v zaboji
in žena mi kajpa pomagala. Veliko čunjo drži
v roki in briše prah raz knjig. In vzdihuje:
»Moj Bog, le kdaj se bo to nehalo! Kar naprej
in naprej se selimo. Komaj sem se spoznala
s poštarico in farovško kuharico, ala, pa mo-
ramo spet odtov v neznane kraje k neznanim
ljudem. To je strašno!«

In po neštetihih vzdihih bruhne v jok, ker
jo skrbi zaradi denarja (doseganje selitve so
nama požrle kakih sedem tisočakov. In prav
tolikšna je bila njena dota, zato se nemara
sedaj emiha) in ker ne ve, kam naj se obrne
za posojilo. In med jokom in vsa v solzah mi
venomer zatrjuje:

Prosim, jaz sem učitelj in sem potrpečljiv
človek. Niti trenil nisem z očmi na to njeno
neučakanost. Mirno in preudarno sem ponav-
ljal zlog za zlogom:

...ta nedosegljivi vzornik učiteljskega
stanu je bil prvi, ki je začel poudarjati veliki
pomen zemljepisnega pouka za naobrazbo
učencev. On je bil tisti, ki je dejal: Domo-
znanstvo bodi podlaga zemljepisnemu pouku,
da, da!«

»Pha, samo to?« je žena zacmevkala z
užaljenim podsmehom.

»Kaj ni dovolj?« sem ugovarjal. »Vidiš,
na Vinski rebri sva že bila — tamkaj sva se
vzela...«

»Prava reč, oh!« se je obregnila.

Naredil sem se, kakor da je ne slišim.

»Potlej so me premestili v Goščavje«,

sem nadaljeval.

Zdaj je poskočila, kakor da bi jo ugriznil
gad.

»In sva za to selitev zafrčkala štiri tiso-
čake«, je pridejala skoro kričeč. »Eh, nikar
ne misli, da so bile mačkine solze tista seli-
tev! Skoro sto trideset kilometrov, moj
Bog...«

»No«, sem pričel razlagati dalje, da sem
bil že ves slinast. »No, in po štirih letih, ko
je moja vnaša za zemljepisni pouk potrebo-
vala širše domoznanske podlage, sva se pre-
selila semkam, na Kočufjsko...«

»In nama je ta selitev požrla tri tisočake,
ju!« je zatrnala moja Meta. »Le kam, misliš,
te bodo zdaj sunili, a?« je hotela vedeti.

»To pa je v božjih rokah, ljuba moja!«
sem vzdihnil. »Da, v božjih. Samo preljudi
Bog ve, kam bova šla zdaj na ogled. Ampak
pomisli vendar, da sva zdaj že več ko leto
dni v tem kraju. In to je že kar dovolj. Da,
da«, sem se delal kolikor mogoče važnega in
sem brž v mislih poklical na pomoč učenost
izza časa, ko sem bil še kot kandidat prepu-
ščen skrbni vniemi blagih mojih profesorjev,
ki so me pripravljali na službo našemu rev-
nemu in vernemu ljudstvu. »Da, da, le pomisli,
kaj je dejal Rousseau, veliki pedagog in ne-
dosegljivi vzornik učiteljskega stanu, tako
rekoč. V srce sem si zapisal njegove zlate

besede: Podavanje zemljepisne snovi bodi
vselej nazorno!« — — —

»Kaj naj ima Rousseau opraviti s to
tvojo premostitvijo v neznani kraj, ki ti jo
obljublajo«, je pričela znova ugovarjati in v
očeh so ji spet visele solze, pripravljene, da
se vsak hip razlijejo v potok obupa in ža-
losti

Jaz pa vsevedno: »Toliko pišejo, se za-
vezamaj in prosjajajo, naj bi učiteljstvo imelo
vsaj enkrat v letu, v počitnicah tako rekoč,
vsaj eno prosto vozovnico za potovanje po
naši domovini. Pa je ta vnaša in to pehanje
kar brez potrebe. Kar Bog stori, vse prav
stori! In lahko sem hvaležen usodi, da bom
šel spet v nove kraje za klicem domovine,
malo na ogled, tako rekoč! Zamisli se samo:
preden bom upokojen, bom s temi ogledi ven-
dar spoznal vso domovino. In kakšni prekras-
ni uspehi v luči Komenskoga in Rousseauje-
vih naukov se mi oblublajo v šoli!« sem
vzkliknil. »Nazorno bom lahko opisoval učen-
cem lepoto naše domovine, ker jo bom sčas-
oma vso od blizu spoznal, tako rekoč. Mar ni
prekrasno to, ljuba moja, biti tako rekoč ne-
prestan na ogledih! Domovinska ljubezen
zahteva to od nas!« sem zagrmel zanosito.

»Da, le kje bova vzela denar za te večne
ogleda!« je zdaj že vsa v solzah zakričala ubo-
ga Meta. »To je strašno, neznosno, naravnost
strrašno!«

»Da, strašno«, sem pomislil. Žena me ni
hotela več poslušati. Ušla mi je, se zaprla v
spalnico in bruhnila v neutolajljivi plač. In
prav nič več se noče brigati za moje knjige
ter mi pomagati pri selitvenih pripravah.

In tako sem zdaj sam ob knjižni omari.
Raz knjig brišem prah in jih počasi, pobožno
zlagam v pripravljene zaboje. Prav za prav in
po pravici povedano tudi mene zelo skrbi,
kje bom vzela denar za ogleda, ki se mi oblub-
ljajo, ampak držim se zanalasč resno, kakor
da nimam v glavi niti enega živca. Skratka,
zavedam se, da sem učitelj, in se na zunaj ne
vznemirjam, četudi mi v glavi bobni od tiso-
čerih skrbi, ki jih prinašajo ogledi za spozna-
vanje domovine. — — —